

lede et bestemt forslag, gående ud på at indføre et kirkeråd med varetoret i indre kirkelige anliggender.

Siden det kirkelige udvalg afgav sin betænkning, er der på disse vigtige områder intet lovforslag fremkommet for rigsdagen, men det konservative folkeparti har nu taget sagen op igen, for at den kan komme til rigsdagens afgørelse.

Ved at se på, hvad der er gennemført eller foreslået i *de andre nordiske lande*, er det blevet os klart, at det er meget utilfredsstillende for vor kirke, at der intet orgar, ingen kirkelig repræsentation findes, der kan udtale sig om kirkelige spørgsmål. På et tidspunkt, da det nordiske samarbejde på så mange områder er ved at virkeliggøres, bør der efter vor opfattelse også være et samarbejde på det lovgivningsmæssige område indenfor kirken — ja, jeg kan udstrække det til det internationale område også. De forskellige lutherske kirker mødes af og til til rådslagning, og alle kristne kirker mødes også for at drøfte forskellige spørgsmål, men Danmark er det eneste land, der ikke har nogen kirkelig repræsentation. Ved det fornylig afholdte kirkemøde i Amsterdam var der nok enkelte danske tilstede, men de repræsenterede intet, de kunne kun optræde som enkeltpersoner, og det følte af alle de andre som noget ganske uforståeligt, at man ikke kom som repræsentanter for vor kirke, og det var meget utilfredsstillende for dem, der mødte.

Jeg må sige, at det lyder helt mærkeligt, når man fra visse sider fremhæver, at den danske rigsdag er den bedste og eneste repræsentation, kirken bør have, og at den er kompetent til at tage beslutning om kirkens indre anliggender. Jeg ved ikke, hvor mange af rigsdagens medlemmer der ikke er medlemmer af folkekirken, og det har jeg heller ingen ret til at spørge om, thi vi har en bekendelsesløs rigsdag, og derfor er det i virkeligheden beskæmmende, at rigsdagen optræder som synode og kan bestemme om alle ting, der angår kirkens indre liv og forhold. Man kan jo godt tænke, at rigsdagen behandlede lovforslag, der angik afgørende forhold indenfor vor evangelisk-lutherske folkekirke, og at de rigsdagsmedlemmer, der ikke er medlemmer af folkekirken, ved deres stemmeafgivning kunne blive dem, der traf afgørelserne. Det må man da vist fra alle sider erkende ville være urimeligt, men således er forholdet i dag, og det forekommer os, at det må rettes.

Når man behandler forslag her i rigsdagen, der angår landbrug, handel, industri eller hvilke andre erhverv, man kan nævne, rådslår regeringen dog med erhvervenes organisationer, ja, i mange tilfælde er det lovfæstet, at forhandling skal ske med organisationerne, men når det drejer sig om kirkens forhold, har man ikke hidtil fundet dette nødvendigt.